

BULETINUL BISERICII

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Pocăința este un adevărat cutremur al inimii, o răsturnare profundă a ființei,
o curățire a cugetului, o întoarcere către Dumnezeu.*

– Părintele Ioan de la Schitul Sainte-Foy

Nr. 619 / 11 octombrie 2026

SFÂNTA CUVIOASĂ
PARASCHEVA DE LA IAȘI

SEC. AL XI-LEA
† 14 OCTOMBRIE

LUMINA DE LA IAȘI

Text de: Părintele Grigore Băbuș

Se bucură astăzi Sfânta Biserică, se bucură Epivata, pământul binecuvântat care a odrăslit această mlădiță cerească; se bucură Ortodoxia românească cea primitoare și păstrătoare a trupului ei nestricăcios; ne bucurăm noi toți cei adunați aici, care prăznuim astăzi pe ocrotitoarea noastră, pe prea Cuvioasa Maica noastră Parascheva.

Cum vom putea prăznui, după cuviință, pe cea care, fire slabă fiind, prin osteneli fără număr, a biruit zburdările trupului și ispitele vrăjmașului și s-a făcut cu harul lui Dumnezeu vas ales al Prea Sfântului Duh?

Obârșia prea aleasă a Cuvioasei Maicii noastre Parascheva trebuie căutată cu mai bine de nouă sute de ani în urmă, adică în preajma anului 1000, în Epivata, un modest sat în Tracia, așezat pe malul Mării Negre. În jurul acestui an, dintr-o familie de oameni cu bună cuviință și stare materială, dar împodobiți și îmbogățiți mai ales cu cinstirea lui Dumnezeu și cu numele de creștini, s-a născut o copilă aleasă. După rânduiala Bisericii,

ea a fost curând botezată, primind numele de Parascheva.

Darul și binecuvântarea lui Dumnezeu au strălucit în chip deosebit asupra copilei. Fiind hrănită mai vârtos cu darul lui Dumnezeu decât cu lapte, Sfânta Parascheva s-a arătat chip al desăvârșirii încă din copilărie. Iubind pe Hristos cu dragoste netrecătoare și văzându-L suferind și pătimind în săracii și necăjiții din vremea ei, nu o dată a schimbat hainele sale strălucitoare cu zdrențele acelora. Ne spun Viețile Sfinților că avea pe atunci numai 10 ani. Dar cuvintele Domnului: „Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să urmeze Mie” (Marcu VIII, 34), pe care le auzise în Biserica Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, se făcuseră într-însa izvor de apă vie și cerească plămadă de fapte bune, care aveau să o așeze în rândurile bineplăcuților lui Dumnezeu.

Dar faptele sfinților se acoperă greu cu înțelegerea oamenilor prinși în legăturile vieții pământești. De aceea ele le apar lor totdeauna ciudate și neînțelese. Cu atât mai vârtos era greu de priceput adevărata pornire a faptelor Sfintei Parascheva, cu cât ele erau săvârșite la o vârstă fragedă.

Iată de ce înșiși părinții ei, creștini de bună cuviință, le socoteau porniri copilărești, aducătoare de ocară pentru ei și pentru rudele lor. Se spune că totdeauna, după asemenea fapte, copila era muștrată cu asprime și chiar pedepsită cu bătaie. Pentru a împlini porunca slujirii lui Hristos cu mai multă putere, părăsește casa și părinții, cu tot traiul îndestulat din casa părintească și pleacă la Ierusalim, ca să se închine la sfintele locuri, unde Domnul Hristos și-a dat viața pentru

lume. În drum, vizitează bisericile din Constantinopol și din alte localități și se roagă la moaștele sfinților adăpostite în ele.

Zăbovește vreme de cinci ani în Heraclea, oraș din Asia Mică, petrecând în aspră nevoieță duhovnicească. Ajungând la Ierusalim, intră într-o mănăstire de călugărițe din pustiul Iordanului, supunându-se și dăruindu-se total rânduielilor și viețuirii aspre mănăstirești până la al 25-lea an al vieții sale pământești.

Prin râvna-i nestinsă și asprele-i nevoițe, Sfânta Parascheva se înalță pe culmile sfințeniei. În cer îi erau pregătite cununa nestricăcioasă și intrarea în cămările Mirelui ceresc. Dar Dumnezeu, ale Cărui taine rămân pururea neînțelese, voia ca acest răsad ceresc să dobândească odihnă în același pământ din care a răsărit. Așa se face că, fiind înștiințată în timpul rugăciunii, Sfânta Parascheva, cu greu depărtându-se de pustia roditoare de sfințenie, se întoarce în Epivata, satul său de naștere.

Și, precum toată viața a purtat în sine chipul desăvârșit al smereniei, tot astfel și acum, nearătându-și nici neamul ales și nici strălucirea virtuților, s-a atașat, neștiută de nimeni, de Biserica Sfinților Apostoli din acel sat.

Ne spun Viețile Sfinților că a mai viețuit după aceea doi ani, iar cu toții pe pământ, 27. Apoi s-a mutat într-o odihnă cerească, primind, după cuvântul Apostolului, pentru toate ale sale, dar mai ales pentru iubirea ei jertfelnică de Dumnezeu și de aproapele, „Cele ce ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit, nici la inimă omului nu s-au suit” (I Cor. II, 9).

Nu după multă vreme, trupul

sfintei a fost descoperit în chip minunat și, fiind dezgropat, a fost aflat întreg și neputrezit, răspândind în jur plăcută mireasmă.

Credincioșii din Epivata au depus cu evlavie și cinste trupul ei în biserica Sfinților Apostoli; iar după câțiva ani l-au așezat într-o biserică nouă, căreia i-au dat ca hram numele Sfintei Parascheva.

Semnele, minunile și binefacerile săvârșite de Cuvioasa Parascheva în acele locuri au fost nenumărate, iar credincioșii alergau la sfintele ei moaște cu credință și dragoste, primind mângâierea și alinarea suferințelor lor.

În satul său de naștere, moaștele sfintei au stat timp de 200 de ani; pe la 1230, țarul Bulgariei, aflând despre ele, le-a luat și le-a depus în Biserica Sfinților 40 Mucenici din orașul Târnovo, unde au stat 150 de ani. De aici, pe la 1393, bulgarii pierzând războiul cu turcii, aceștia au luat sfintele moaște și le-au dus spre miazănoapte. Se pare, chiar în Țara Românească, dăruindu-le lui Mircea cel Bătrân.

Puțină vreme au stat și la Belgrad, de unde au fost luate iar de turci și duse la Constantinopol și apoi vândute Patriarhiei ecumenice pe o mare sumă de bani.

În sfârșit, în 1641 drept credinciosul domn al Moldovei Vasile Lupu le aduce la Iași și le așază în Biserica Sfinților Trei Ierarhi, unde au stat o perioadă de timp, după care au fost mutate în Catedrala Sfintei Mitropolii.

De mai bine de 300 de ani de când Sfânta Parascheva se află pe pământ românesc, ea este un nesecat izvor de binefaceri și ocrotire a celor în nevoi. Căci, într-adevăr, multe sunt

vindecările minunate săvârșite de ea pentru cei suferinzi.

Proslăvită de Dumnezeu în ceruri, prin rânduirea ei în cetatea sfintelor cuvioase fecioare, Maica noastră Parascheva a fost proslăvită și pe pământ, prin nestrucarea trupului ei stricacios, prin izvorârea mirului celui cu bun miros și prin darul facerii de minuni.

Această întreită cunună dumnezeiască a ei o laudă cântarea care zice: „Dar duhovnicesc de la Dumnezeu luând Cuvioasă Parascheva, strălucesc și după moarte minunile Tale și ostenelele Tale cele pustnicești și nevoințele s-au prejacut în mir cu bună mireasmă și tuturor dai din destul tămăduiri boalelor; celor ce aleargă cu credință la tine”.

Iată, iubiți credincioși, în puține cuvinte, minunata viață a Maicii Parascheva. Roadele minunate ale nevoințelor ei se înfățișează în aceste clipe înaintea minții noastre ca un șirag de perle. Virtuțile alese ale Cuvioasei Parascheva au crescut din nevoințele și durerile ei greu de tâlcuit în cuvinte, care au dus la omorârea trupului, dar prin aceasta la învierea sufletului ei.

Toate aceste perle ale virtuților au alcătuit șiragul strălucitor al sfințeniei, cu care prin trecerea la odihna cerească, Cuvioasa Maică s-a înfățișat înaintea Mirelui Hristos. De aceea, cu toată căldura sufletului și dragostea ce i-o datorăm, să-i înălțăm și noi imn de laudă și de cinstire.

Sursa: **Arhim. Grigore Băbuș**, *Glasul Bisericii*, nr. 10-12, 1985

SFÂNTUL CUVIOS PAISIE OLARU

CE SĂ FAC ÎN VREME DE ISPITĂ

Frate, una să faci: să te rogi și să rabzi până vine slobozirea. Ai văzut, când vine ploaia cu fulgere, cu tunete și furtună, fugi în casă la adăpost; iar după ce trece furtuna, ieși din nou afară. Așa și în viață. Când vin ispitele și te împresoară, fugi la rugăciune în biserică, fă un paraclis la Maica Domnului, închină-te la sfânta cruce, citește o catismă sau două din Psaltire; iar după ce trece ispita și se face liniște în suflet, ieși din nou la ascultare și mulțumește lui Dumnezeu că te-a acoperit în vremea necazului.

Fără ispite și necazuri nu ne putem mântui. Dar să nu ne tulburăm, nici să slăbim în credință, că acum

diavolul dă mai greu război asupra oamenilor ca altădată, că vede că are timp puțin. Să ne rugăm, să răbdăm și să ne aducem aminte de cuvintele Domnului, care ne-a făgăduit că va rămâne cu noi „până la sfârșitul veacurilor”. Nici să ne deznădăduim de viață în vremea necazurilor, că Dumnezeu nu ne lasă părăsiți. Că, precum în vremea Sfântului Prooroc Ilie Tesviteanul, Dumnezeu mai avea „încă 7.000 de bărbați aleși care nu și-au plecat genunchiul lui Baal”, tot așa și în zilele noastre are Domnul încă destui bărbați și creștini aleși care sunt tari în credință și nu și-au plecat sufletul în robia patimilor. Are Dumnezeu dreptii Lui prin sate și orașe, care Îl slăvesc ziua și noaptea, care trăiesc în feciorie și înfrânare și fac milă cu săracul și cu văduva. Dar numele și numărul lor îl știe numai singur Dumnezeu.

Sursa: ziarullumina.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marti <i>13 octombrie</i>	18:00	Vecernia și Litia
Miercuri <i>14 octombrie</i>	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sf. Cuv. Parascheva de la Iași
Joi <i>15 octombrie</i>	18:30	Lansare de carte → Manualul de limba română (Ed. Contra Mundum)
Sâmbătă <i>17 octombrie</i>	18:00	Vecernia și Litia
Duminică <i>18 octombrie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 20-a după Rusalii

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București